

פרשת השבוע על פי הנטיבות שלום

ב

רְמֵבָה בְּשִׁירָה וְבְּבַשְׂרָה וְבְּבַשְׂרָה וְבְּבַשְׂרָה וְבְּבַשְׂרָה

מודת הדעת שהיא דבוקה בה. וככלום שמרתו היה
לטמא את הדעת של כל ישראל, לך רצה שיתכבלו
מהם בתני נסיות ובתי מדראות. וע"כ ברכת מה
טובו אוליך יעקב נתקיימה ולא חורה לקללה, כי
עם ישראל מכרת לזכוך קיומו שהיה לו ב' הענינים
המח והלב שהם מدت הדעת, כיוון שהוא הנשמה
של כל ישראל שא"א יותר עליה.

ועפ"ז "יל מ"ד"כ בפתחה הפרשא שאמור הקב"ה
בלעום מי האנשיים אלה עמן, ויאמר בלעום אל
הא' בלק בן צפור מלך מוואב שלח אליו חנה העם
הויזיא ממצרים ויכס את עין הארץ עתה לכה קבה
לי אותו. שלכאורה תמהה שמתבטאת עליהם בעל עט
בלתי ידוע, העם הייזיא מצרים, בשעה שכל העולם
ראה ושמע את כל הנסמים והונפלאות שעשה מהם
הקב"ה ביצים וקריס", כמד"כ שמעו עמים ירגוזן
חיל אחד יושבי פלשת וגוי, שכולם רואו את הגילויים
הגדוליים ואת גודל אהבת הקב"ה לעם ישראל, ואיך
התבטאו עליהם בלשון זלול שכwo. אכן בזה כבר
היתה תחת התקgorיא שלו על כל ישראל, שטען
עלפני הקב"ה כי אין זה אותו עם שיצא מצרים,
דאו היו כשרים וראויים, ואילו עתה אחר שהרכבו
לחטאוא כבר נתרחקו מהשיז", והשב לו הקב"ה לא
תאזר את העם כי ברוך הוא, הרי הוא אותו העם
שיצא מצרים ובכלל את התורה וכלה לגילויים
הנסוגבים ביזיר. גם טונה ברוך הוא.

הברכות בה' כוללת מוחא וליבא גם ייחד, שמדד הדעת היא המכרצה מהכמה מוחא ובינה ליבא, שמאחרת מזרות המה ומדורות הלב. והיינו שהמלה והלב הם ב' המבקרים של יהודו שעיל יהודו דבור עב בהשיות' במודת הדעת, והודרך להשיג זאת היא ע"ז תורה ותפילה, שהתורה מטהרת את מהו של יהודו, את אמונהו דעתו והש>((פָּתָחַ)) והטלה מטהרת לב יהודו, שלא יהיה לו תשומות רעות, וככל תשוקותיו יהיו להשיות' בבח"י לך א' תשוקתי, וכמ"ד שפכי כמים לברג גוי, וכשיוחיר מטוהר את מהו לבו משיג מות הדעת שעיל יהודת להשיות' וمتודבק בו. וזהו עניין בת' לנויות ובתי מדרשות, שבתי לנויות הם מקום תפילה ובתי מדרשות הם מקום תורה, שע"י שניהם נטהרים מהו ולובו של יהודו ומשיג מות הדעת שהוא דברת בה. ובלט שטמותתו ורתה לטמא את הדעת של כלל ישראל, אך רצה שיתבטל מהם בת' לנויות ובתי מדרשות. וע"כ ברכבת מה טobo אהיליך יעקב נתקימעה ולא חורה-לקללה, כי עם ישראל מוכחה לצורך קיומו שייהי לו ב' העניים המשם והלב שהם מרות הדעת, כיון שזוהי הנשמה של כלל ישראל שא"א לוטר עליה.

ועפ"ז "יל מרד" ב' בחלחול הפרשא שאמר הקב"ה
בלעום מי האנשימים האלה עמרק, ויאמר בלעום און
הא' בליך בן צפורה מלך מואב שלוח אל' הינה העשו
הויזא ממצריםים וכיס את עין' והארץ עטה לכיה קבורה
לי' אותן. שלכארוה תומו שמתבטאת עליהם בעל עמל
בלתו ידוע, העם הויזא ממצריםים, בשעה שככל העמל
ראה ושמע את כל הנסמים והונגליות שעשה עמו
הקב"ה בצי"מ וקורי"ס, כמו"כ שמעו עמיים ייגוז
חיל אTHON יושבי פלשת וגו', שוכלים או את הגליות
הגודולים ואת גודל אהבת הקב"ה לעם ישראל, ואין

לקל על גנלא דעבדו ישראל במדברא אופהי, שירא
לעורר את חטא העגל השומרה קורתא עליו חטא
גדולה, וזה ודאי ינתק אותם מהש"ת. וחתת זאת
יצאו מפי הברכות מה טבו אהיליך יעקב משכונתיך
ישראל, וכדרשת חז"ל (בסנהדרין שם) שאלו בת
כנסיות ובתי מדשות. והב"י בזה כמד"כ בתחלת
וירא את ישראל שוכן לשבטיו ותמי עליו רוח א'
הינו שראה את ישראל מאוחדים יחדיו, שוכן
לשבטיו, בלבד אחד כאיש אחד, וממילא אין בכתו
עלגנתק אותם מהש"ת. וככמאמר צדיקים שהדרך
לאהבתה זו וירא ע"י אובת ישראל, שהיהודים אוהבים
זה להו, כמהה"כ ואהבתך לרעך במורא אני ה', שע"י
ישראל שרים באחדות באהבה והקבלה והוא להו
מגייעים לאהבתך ה', שוויה הכת המקשר יהודו
להש"ת. והתשובה לוישת אל המדבר פניו היתה
וירא את ישראל שוכן לשבטיו, שכין שראו-את
אהבתה הגדולה השוריה-ביבניהם הרו' שם קשורים
ודבוקים בהש"ת וא"א להפרידם, וגם חטא העגל
איינו יכול לנתקם מזובייחותם בה. ווועו שאמר מה
טובו אהיליך יעקב משכונתיך ישראל, כמשאותו של
שבקש לקללים שלא יהיה בת כנסיות ובתי מדשות
בישראל, וחתת זאת יצאה מפי הברכה מה טבו
אהיליך יעקב וגוי אלו בתני כנסיות ובתי מדשות,
שענינים הווא מה שישישראל מותקנישרים בהם וממתהדים
יחד, בתני כנסיות הם עוסקים יחויז בעבודות ה'
ובבתי מדשות הם עוסקים בתורה יחדיו, שכח
התורה מאחד את ישראל להיות בלבד אחד כאיש
אחד, וזה מביא את ההתקשרות של ישראל להש"ת.
ואז ראה בלעם שאין לו שם עצה נגד ישראל, כי
גэм אחר חמאתים החמורים ביפור עדין יש להזכיר
את העזה של כל המוחobar לטהור טהור, שע"י
ישראל מאוחדים יחדיו או אף מי שהוא בשלעצמו
אדם שפֵל וירוד, הרי כל המוחobar לטהור טהור ובכדי
וה הוא גנניה דבוק בה.

ואח"ל (שם בסנהדרין) שכל מה שהיה בלב
בלעם קלקל את ישראל ונחנך לברכה חור לקוללה
חו"ץ מבתי הכנסת ובתי מדרשות. והענין שדווקא
ברכה זו נתקיימה ולא חרזה לקללה, "ל ע"פ מ"א"
מארו ה"ס מסלוגים ו"ע כי מدت הדעת שהיא
הדבקות בה כולה מוחא וליבא גם ית'ר, שמדית
הදעת היא המכ reput מחה מוחא ובינה לייבא
שמאחדת מדות המה ומדות הלב, והיינו שהחמת והבל
הם ב' המבקרים של יהודי של ידם הוא דבורי
בהשיות' במדת הדעת, והודרך להשיג זאת ייא' ע'
תורה ותפילה, שהתרורה מטהרת את מוחו של יהודי
את אמונהו דעתו וחשופתו, ותפילה מטהרת לשל
יהודיה, שלא יהיה לו תשוקות רעות, ושל תשוקות
יהיו להשיות' בבח' ל' א' תשוקתי, וכמ"ד שפכי
כמים לבך גור, ובשיהודי מטהר את מוחו ולובו משי'
ס' מדת הדעת של דיה מתפרק להשיות' ומתקדם ברוח
וענן בתיכן נטויות ובתי מדרשות, שבתי הכנסת
הם מקום תפילה ובתי מדרשות הם מקום תורה
שע"י שניהם נטהרים מוחו ולובו של יהודי ומשי'

בהתprtת פ' השבעו, עמי וכור נא מה יען
בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלבעם בן בערו ונג'י
למען דעת צדוקות ה'. ובזונה'ק (ח' ג' שה'). לא הו
ימין מן ימא דאיתרי עלימא אצטרכיך היכי למחוי
קוב' בהדייהו דישראל כההוא ימנא רבעא בלבעם
לשיזאה לשנאיתוון דישראל. ומשמע דהיתה או עת
צורה הקשה ביותרו ליישרל מעולם, יותר מעת היהוט
במצרים ועל הים, או אחר מעשה העגל.

ויש באור בכללות בענין בקשת בליך לכה נאורה לי את העם הזה, מה המשמעות של קללה וברכה. והב"י בזה דוחנה כל ומן שישראלי דבוקים בה' אין כל אומה ולשון יכולם לשלוות בהם, ואיש אין יכול לעמוד בהם. וכקדאיתא ביסוד העובודה ח'ג'ב פ'ג'יב) בשם הרמב"ם במאמר ג', שכאשר יהודי דבוק בהשיות אין שום דיינם יכולם לשלוות עלי, וכל המקרים ומוגעים רעים אפילו לצדיקים וחסידים אירעו רך בעת שתפקידו מחדיקות בה, כי בזמנם היהודי דבוק בה' אין שום מקרה יכול לעמוד בו. וזה ענין ברכה וקללה, ברכה היא הדבקות בה' שואו לא יאנונה כל רע, וקללה היא כאשר אדם מנתק מן הדבקות. וזאת ידע בלעם, שהיא יודע דעת עליון, שהוא היה ולעומת זה הכהן של משה רבנו, שמשה היה מדרת הדעת של כל ישראל כדאי בספה'ק, ודעת היה דבוקת בה' כמ"ד והאדם ידע וגוי, ולעומתו היה בלעם החיפך מוה, דעת דקליפה שענינה לנתק את ישראל מדברקוטם בה'. וע' הגוזך בכל שלוחות אחר בלעם, אף שבכל היה מכשוף גדול יותר מבלהם ממשאות'ל (וזח' ג' ר). משוער שידע דכל עוד ישראל דבוקים בהשיות אין כל אומנם ולשון יכולה להפגע בהם בין בגשומות ובכברחותניות, ואין עצה כנגדם רך ע' שינתק אוות מהקב"ה, ולכך היה צריך לקיליפת בלעם שהוא דען דקליפה, שעיל ידו רצча לנתק ח'י את ישראל מליהו דבוקים בה'. וכמ"ד "אה מהאר"י הק' (שער הפסוקוני שבלעם היה נשמת לבן הארמי וע' גם בתרגום יונתן), ובתגדה, אנו אמורים ולבן בקש לעקור א' הכל שנאמר ארמי אבד אבן, והוא לא באדי מישר' את הרשות הוא יקראני אבוי אתה שהשיות' את אביהם, ועל ידי זה יעקור את הכל, שינתקם השית'ת. וזה היהת ג'ב' מתרתו של בלעם, לקש עליהם לפני הקב"ה עד שינתק אותם ח'י ממנה שע'ג' מAMILIA אין להם קיום.

זהו וחוכן הברכות של בלעם, כמשאחו"ל
(סנהדרין קה): שמכרכותיו של אותו רושע אנו למדים מה היה בלבו לקללם, שכולם עניינים השיערים לקשר הדיבוקות של ישראל והש"ת. וכן שאמור לא הביטן און בעקב ולא ראה عمل בישראל כי אלקין עמו, פ"י שרצה להזכיר חטאיהם של ישראל לפני ה' כדי לנתק אותם ע"י המש"ת, וחתך זאת יצאה מפה הברכה לא הבית און בעקב ולא ראה عمل בישראל פ"ג ה' אלקין עמו, שהש"ת נמצאה תמיד עם היהודים ולעולם אינו מנתק ח"ז הקשר עם היהודי. וכן מוד"ז ואח"ב וייתר אל זמברט פנוי. עניינו כתרגומו. ושות

נתיבות

בלק

ג'. יג' ג' רג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'

ובפעם השניה אמר לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו ותורעת מלך בו. פ' ד' ה' אלקיו עמו כדאיתא בתורת אבות שהוא דבוק תמיד בהש"ת. וע"ז נאמר לא הביט און ביעקב, שאפיילו בשעת און ביעקב כאשר ישראל חוטאים ג' כ' ה' אלקיו עמו, שגמ או אינס נפרדים מן הדיביקות בה'. ותורעת מלך בו, פיריש' לשון חבה ורעות, שאפיילו בשעה שהיהודים והטה הוא ג' דבוק בהש"ת בתבה ורעות, שלבו באוב בתוכו על שהוא מ' חוטא ועובד פ' ה' רק אינו שולט ביצורו, אבל ה' אלקיו עמו ואינו נפרדר. וממליא כין שענים נפרדים מן הדיביקות בה' אפיילו בשוחטים, אין שום דין' וקהלות יכולם לשלוט בהם. ובתו' א' מפרש ותורעת מלך בו, שתורעה מל' שבירה ומילך היינו זון וכיסיל, והיינו שמאכיה הדיביקות בהש"ת שובר יהוד' את כח היצח'ר הוא מלך ופועל בכל מיני התהומות, שהיצח'ר הוא מלך שולtan עלי', הגם אבל כאשר ה' אלקיו עמו שיוודרי דבוק ומקשר להש"ת אין ליצח'ר שליטה עלי'.

ג'. ובפעם הששית אמר מה טובו אהליך יעקב שנבונוי ישראל, ואלמי מסירות נפשו כ' ד' אלפים מישראל במגיפה, ואלמי מסירות נפשו של פנחים כבר היהת ח' י' גורת קליה על כל ישראל, כי הדיביקות של יהוד' בהש"ת תליה ב' עניינים אלל, באמונה, שכאשר יש ליודי אמונה בהירה. הריחו דבוק בהש"ת, ולהיפך רח' לאם אמונה פגומה באות לו מחשות דעתות ומתפקיד מוש"ת, וכן בכוושה, שעניין בננות מאוב שנאו בייתר לפני הש"ת וכמזה'ל על הבועל ארמית שנאנין פוגען בו. והתגברות היצח'ר הגדולה בייתר היא ב' עניינים אלו, כי אמונה וקדושה הם יסודות יהודו, הן בפרט כל היהודו של יהוד' מוססת על ב' יסודות אלו, והן בכלל, הם יסודות הקיום של כל ישראל. וב' יסודות אלו מופיע אחדדי, כל אחד מהם מחוק את השני. כאשר יש ליודי אמונה בהירה הר' מטייע לו להתקשרות, שכלה שמאמין יותר בהירוט-כי הכרוא ית' יש יודע כל מעשה בגין אדם דינים שליטים עלייהם.

ד'. וכל מתחשובם הריחו נשמר יותר בקדושה. וכן כן הקודשה מתחרטת אמוניונו של היהודי, שאנו אינו מתנגד בקדושה הר' פוגם את מהו ומכמה את בהירותו אמוניונו, ובאשר טהור הוא מכל ענייני טומאה ופיגול מהו טהור ונקי ואמוניונו זהה ובהירה. ובכלים ידע שב' עניינים אלו הם יסודות היהודות, ומופיע אחדדי שאם יש ריינוטה באחד מהם מטייע לחוקן, ע' זום להפיל את ישראל ב' העניות יהוד'י, כדי שכבר לא תהיה להם תקומה ח' י' פוגם את מוקודם, הן כאשר הוא מילך עלייהם, וגם משורשם. וזהו מ' א' שהיתה אז עת צרה הגדולה ביחס מיום היהת ישראל לגוי, שב' חטאיהם אלו כמעט שגורמו לגוררת כליה ח' י' על כל ישראל, כדמ' כ' ולא כליתאי את בני ישראל בקדאות, שהו' ח' י' במצב של כליה, שבמגביהם הגרועים בייתר לא נאמר לשון כהה, כי ע' חתמא זהה וגטעערו יסודות הקיום של כל ישראל. ואילו ח' י' נתקימה בהם עצת בעלם להפרדים מהדיביקות בה', הר' מצב של כליה לעם ישראל, שהוא ניתוך מן השורש. וע' נאמר עמי וכור נא מה ייעץblk מואב ובולען וגוי, שהייתם ג'. במצב הקשה בייתר באוטו ומפניו עליים להפל ישראל מודבקותם בהש"ת, שאף שהיה יותר גדול מבעלם בסקסים וכיוש, אך כאמור בלעם היהתם למיען דעת ذוקות ה', שעוזר לישראל בכל המבצעים הקשים וועוד להם גם בשעה הקשה הזאת.

הتابטה עליהם בלשון ולולו שכוו. אכן בוה כבר היהת תחלת הקטגוריא שלו על כלל ישראל, שטען לפני הקב'ה כי אין זה הוא עם שיצא ממצרים. הדבר הוא כשרים וראויים, ואילו עתה אוור שהרבי לחטא כבר נתרחקו מהשי'ת, והשיב לו הקב'ה לא תאר את העם כי ברוך הוא, הרי הוא אותו העם שיצא מצרים וככל את התורה וכמה ל吉利ים הנשגבים ביהו, וגם עתה ברוך הוא.

הנה עניין השבת לא נזכר כלל ברכות הט"א והקליפה און להם כל שלטן על הש"ק, כאמור הווה"ק כל שלטני רג'ון ומארדי דידנא כלחו ערקין ואות עברו מינה, וכדריאתא בספה' ק שבח' ק מופיע ג'ilo האור מג"ס הראשונות שמנוי בורהם ומסתלקים כל כחות הט"א, ומתקיים בהם כמאה"ב (ישעה ב) ובאו במערות צורים ובמלחילות עפר מפני פרח ה' ומהדר גאננו. ולכן גוי שבת חיב' מיתה, שאין לטט' א' כחות הרע כל שיכות לשבת ושלטונם בטל בה. וזהו ב' מה שאמרו (שבת קית): כל השומר שבת הצלחתה אפיילו עבד ע' כדורי אנוש מוחלין לו, שע'ז היא שורש הקליפה, אבל אם שומר שבת הצלחתה אוין אין לכחות הט"א שם שלטן עלי', ובאו במערות צורים מפח' ה' ומהדר גאננו, וע' א' אפיילו עבד ע' כדורי אנוש מוחלין לו. ומה'ט לא היה בצלחתו יכול להזכיר את השבת, אף שרצה לऋג בכל העניינים, כי על שבת אין לכחות הט"א והקליפה כל שליטה. ב.

וכוה יש להבין מאמר הכתוב ייאמר בלא כל אל בלעם לקב' אוביי קראתיך והנה ברכת ברוך וה שלש פעמים, וכלאורה הר' לא הוציא בדרכיו שם ברכה, ורק דבר בעמליהם של יהאל, וכן אמרו והנה ברכת ברוך וה שלש פעמים, מי נפק'ם אם ברכם של שלוש פעמים או פעם אחת. וע'פ' האמור שמקור הברכה הוא הדיביקות בהש"ת, הר' תוכן כל הרכבים שנען הקב'ה בפי בלעם הוא שישראל דבוקים שלושה בהש"ת, ולכך אין כל אומה ולשון יכולם לשלוט בכם. וזה עניין שלוש הפעמים שברוך אתם, וכן מזכירים שם בגיגוד לדיביקות בה' ובכ' אים מפדרים את ישראל מן הדיביקות בהש"ת. בפעם הראשון אמר מי מנה עפר יעקב ומספר את רביע ישראל. דגהה ומרוחקים הגודלים בירור מדריביקות בה' מהו התאות החומריות, ובעיקר תאות אכילה ונשימים המפטיים בייתר מדריביקות בה'. וע'ז אמר מי מנה עפר יעקב ומספר את רביע ישראל, שכ' ענייני תאوت אינים מפסיקים את ישראל מן הדיביקות בה', כי את הכל הם עושים בקדושה ומגביהם ואית להשי'ת. מי מנה עפר יעקב, הוא כנדו עניין אכילה הצומה מן העפר, שגמ בעוסקם זהם דבוקים כל העת בהש"ת, כמו שפיריש', אין חשבון במציגותיהם מקיימים בעפר, לא תחרוש בשור וחמור, לא תורע כלאים וכו', שככל עדותת המאל מקדים יהוד' מזות ומכבר להשי'ת על אכילה, ונמצא דבוק כל העת בהש"ת. כמו כן ומספר את רביע ישראל, שהכל בקדושה עילאה אצל ישראל ובאים מפסיקים מדריביקות בה'.ומי מנה עפר יעקב איך שמקדשים כל מעשיהם ומרימים כל ענייני תאوت להש"ת שהכל מותך וביבות בה', ומיליא אין שום דינים שליטים עלייהם ונתתקיים כל הדינים, שהוא ד'. היה עניין הרכבות של בלעם, שישראל בשורש דבוקים תמיד בהש"ת וא' לא יכולם לשורות עליהם שום קללות כי אם ברכות.

נתיבות

ב'.

שלום

בלק

ח. ג'ג'ו-ג'ג'ו-ג'ג'ו (ט)

ז. ג'ג'ו-ג'ג'ו-ג'ג'ו (ט)

ואגרשנו מן הארץ

ועתה לכיה נא אורה לי את העם הזה כי עצום הוא ממוני אולוי אוכל נכה בו ואגרשנו מן הארץ. איתא במדורש (במ"ר כ, ז) ואגרשנו מן הארץ, לא היה מבקש אלא לגורש שלא יכנסו לארץ. ז"ב מדו"ע עיקר מטרתו היה לגורש שלא יכנסו לארץ. ישראל, הרי שעיר פחו היה כפורה לעיל עתה ילחכו הקהן וגנו, ומה גנו גלו אט יכנסו לארץ. עוד ז"ב מד"א שלא היה מבקש אלא וכו', הרי בפסק כתוב גם אולוי אוכל נכה בו, ומשמע שרצתם גם להכות אותם ולא רק לגורש שלא יכנסו לארץ ישראל.

ויל' בהקדם כי הענין שבלם אמר בשפה ישראל, מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישואל וגנו, וכן אין שם כלביא יקום וכארוי יתנסא לא ישכב אבד, שתמיד יש לו את הכת של מסי"ג שע"ז הוא יכול להכנייע את כל חות הטס"א ולצאת מכל הממצבים הקשים. וכמו שהיה בעת ההיא שהיתה עת דהנה בלבד אמר ברכבת ברך, וכן גם ברך לא תברכנו, ולכארוה הרי דברים אלו איןם אלא שבוח ומדווע נקראים ברכה. אכן הביא ע"ז בזה ע"פ מד"א בספה"ק בבני הענין שננתואה הקב"ה להיות לו דירה בתהותנים, הרי יש להקב"ה כ"כ הרבה מלאכים ושרפים והעופדים לו תי' בזום וביליה ואורומים לפניו שירות ותשבות בעולמות העולינים, אלא שתכלית הבריאה של העווה^ז היא שננתואה הקב"ה שתהיה לו דירה גם בתהותנים, בעולם החומרי השפל מדור התאותה היכן שיש התגברות היזה", והואדם נתנו בתוך כל הענינים הארציים שהיזה^ז מתרגberman בהם בירור, והתקבילה והיא יהודית קיים בהם את רצון הבורא. ובמאמר הורף/^ט ומגידי הגדרל ממוריין^ו, ו"ע, מלאה הארץ גנינך, העולם הארץ מילא בדברים שניתן בלהונן האשיות, כל הענינים הארציים כשר יהודו עוסקת בהם את הש"ת, ונפש אין דבר בעולם היכל לנטק יהודיה מהיש"ת. והלמוד מפרשנו זו שיש לישראל את כת הדיביות בהשי"ת שאו שוט כשבועלים אינו יכול להכנייע אותם. תכילת הבריאה ותכילת כל התורה ותרי"ג מצוות יהודיה היה דבוק בהשי"ת, וכל אשר לאיש יתן עבור הדיביות בהשי"ת. אם יתן איש את כל הון ביתו באחבה בו יבו לו, כשהיה יהודיה נתן להשי"ת את אהבתו והוא דבוק בהשי"ת או שוט דבר וכח בעולם אינו יכול להזיק לו. ו"ע שמי נכר נא מה יעץ בלב מלך מואב ומה ענה אותו בבח"ת פחו עלי יצרו, א"א לעומד גגנו בכתובות הטבעיים, בתמורות נפש ממש. וכמעהה צבאות נגידו שבא מון הרים (נדירים ט:) שאמר לו שמעון הצדיק מה נראת לגלח שערך הנאה, והשבר לו רעה הייניך וכי ופותחו עלי יצרי ובקש לטורדיין מן העולם, אמורתי לו רשות וכרי העכודה שאגלאך לשמשם. וכן מצינו (סנהדרין יט:) בפלטי בן ליש, שהיזה^ז התגבר על טבעיים, וע"ב געץ חרב וכרי' שהוא עניין מיסירות נפש. וכמ"כ בשיטים היה הנסין בכתובות על טבעיים, ולא הייתה עצה רך כמו שנא' בפניהם ויקח רמתה בידו, פ' שלקח את כל רמ"ח אבורי, והיינו שמסר את נפשו לגמרי, שראה את היזה^ז הבוגר כאשר שהצליחו בלם ובלק להביער בכל ישראל, שהיה התגברות בכתובות על טבעיים, וליה היה העצה ויקח רמתה בידו, במיסירות נפש, שע"ז התגנער על הנסין.

ומה"כ והנה איש מבני ישראל בא ויקרב את המדינה לעיני משה ולעיני כל עוזת בני ישראל והמה בוכים, העניין בויה ע"פ מאמר צדיקים עה^ט (תהלים נה) שהי' ידיו בשלומיו חלל בריותו, דמי שלוחה ידיו ופער פיו בשלומיו, לדבר סורה ביראי ה/ ז' בשלוםיו. וזה מד"כ כאן לעיני משה ולעינוי כל ישראל, כדאיתא בגמ' (סנהדרין פב.) שהTheta דבריהם כלפי משה. והנה אם היה מקשור לכל ישראל דיין בשלומיו כבר לא היה לו שם תיקון.

ד.

אכן חפץ הש"ת לביל ידה מנגנו נחת, וגם במצב כוה השair הקב"ה דרך ועיצה ע"י מסירות נפש,

שמקתה יכול יהודי להיחיל אוף בהיותו משוקע כבר באבי אבות הטומאה. הכח של מסירות נפש יותר חוק מכל החטאים והקטרגומים, וכאשר יהודי הולך במסירות נפש אין דבר העומד כנגד זה. וזאת فعل פנחים במסירות נפשו שהועיל להכליל כל ישראל, מכין שעשה זאת בשם כל ישואל, כמו"כ השיב את חמוץ ע"ז מעל בני ישראל, שםיסי"ג היה דבוק כל הכלל יהודאל, ובכח זה הצליל יהודי אחור את כל כל ישראל שלכן הנני נותן לו את בריתו שלום. וענין מסי"ג מעורר מלמעלה הבגה עת טבעית, מדה נגד מדה, וכדי" במדרש (במ"ר כ, כ) שי"ב נסים גען או לפנחים, כי כאשר יהודי מעורר את כתחותו העל טבעיים ומוטר את נפשו לבבדו ת', או עורר לו הקב"ה ומתחילה לחתנהג עמו בהנחה על טבעית.

וכוה ייל מה"כ והמה בוכיםفتح אהל מועד, ותרגום יונתן ואין בכיין ורקין שמע, שקייאת

ע"ז שמע הוא עניין מסירות נפש ע"י קריית שמע דהינו לפועל עניין מסירות נפש ע"י קריית שמע דהינו. קבלה בלב בלבד, ובזה יכולו להתגנער על הנסין. אך הכלל הוא שכל ממנו שהיזה^ז נחלם בכתובות טבעיים, טבעיים שירק להתגבר כנגדו גם בכתובות טבעיים, אבל בשעה שהיזה^ז מתרגberman בכתובות על טבעיים, בבח"ת את אהבתו והוא דבוק בהשי"ת או שוט בטהו, אלא ציריך להלחתם כנגדו בכתובות על טבעיים, בתמורות נפש ממש. וכמעהה צבאות נגידו שבא מון הרים (נדירים ט:) שאמר לו שמעון הצדיק מה נראת לגלח שערך הנאה, והשבר לו רעה הייניך וכו' ופותחו עלי יצרי ובקש לטורדיין מן העולם, אמורתי לו רשות וכרי' העכודה שאגלאך לשמשם. וכן מצינו (סנהדרין יט:) בפלטי בן ליש, שהיזה^ז התגבר על טבעיים, וע"ב געץ חרב וכרי' שהוא עניין מיסירות נפש. וכמ"כ בשיטים היה הנסין בכתובות על טבעיים, ולא הייתה עצה רך כמו שנא' בפניהם ויקח רמתה בידו, פ' שלקח את כל רמ"ח אבורי, והיינו שמסר את נפשו לגמרי, שראה את היזה^ז הבוגר כאשר שהצליחו בלם ובלק להביער בכל ישראל, שהיו התגברות בכתובות על טבעיים, וליה היה העצה ויקח רמתה בידו, במיסירות נפש, שע"ז התגנער על הנסין.

לא הבית און ביעקב

לא הבית און בייעקב ולא ראה עמל בישראל
ה' אלקיו עמו ותורעת מלך בו. והקושיא ידועה איך
יכל להיות לא הבית און בייעקב, הרי אוחז לב"ק
ג.) שבל האומר הקב"ה ותרן וכו'. עוד צרך כי
מה שפ"י בתרגום יונתן ב"ע על ותורעת מלך בו,
ויבבות מלכא משיחא מיבבא ביניון, מה נימוק זה
שיבבות מלכא משיחא מיבבא ביניון, שמעצפן
לביאת המשיח, ללא הבית און בייעקב וכו'.

ונראה בה' מה'ה' כ לא הביט און ביעקב, יעקב
מרומו על אנשי הפשוטים, שהפגם שלום הוא
עווננות קשים וכתרגומו דפלחין ע"ז. ולא דאה עטל
בישראל, ישראל הם האנשי בעילן מדרגה, שהפגם
בهم איינו עוונות ממש רק בח' עמל כלפי מעלה,
והיינו עושים שלא לרצין הקב'ה, שאינו מתקדש
במותר לו, וכам אמר הרה' הק' הרם' מומיוטסק ז"ע
שלל הנאה גשmitt הוא נרגן מפריד אלף. וכך נגיד
לא הביט און ביעקב שם עוונות ממש, אמר הר'
אלקי עמו, פ"ז שוגם זה שיצרא בישא מתגבר עליו
ואינו יכול לעמוד בפנוי בעמשה, הרי גם און לבו
שבור בקרבו ומלא טורי מצפון שיוציא כי ע"י עכירה
זו מתרחק מהקב'ה, וגם בעת מעשה העכירה ה'
אלקי עמו ולכו נקרו לגורים על זה, ועל חטא
כהה לא הביט הש"י", שהווער תעלומות יודע לבבו
הנסבר והנדכא. ובכללו וזה גם החטאיהם הללו שנאמר

ותודעת מלך בו נאמר כנגד בחו"י ולא ראה 30 עמל בישראל, היינו אלו שוהם בבח"י ישראל והפוגמים שלחם הם רק בבח"י עמל שעיאנים מתקדשים במותר, והפוגם שלחם אינו מנתק אותו מהברוא תי' רק בבח"י גרגן מפריד אלף שנעשה פירוד ומסך המכדריל בינו לבין אכוי שבשימים, עליהם נאמר ותרועת מלך בו, וכמו שמתרגם יונתן שכבות מלאה משיחא מיבכא בinyinior, פ" שלם שבור בקרובם ע"ז למה אין בכחם להתקדש גם בהיתר, ומשתוקקים למילך המשיח שヒיה או בבח"י ואת רוח השומואה אעכבר מן הארץ, 40 והוא התייקון הגמור ומלאה הארץ דעה את ה', ומזה הדעת שהוא מקור פוגמים אלו יתמלא רק רצון ה', ויהבטלו כל תאות ותשיקות רעות גם של היהת. ועל ידי שכ תשוקת לבנו לפטר מתאות אלו גם בהיתר זוכה שלא ראה עמל בישראל, כי עיקר הפוגם הוא כפ' בעל פרי הארץ על מאה"כ (במבר' אי) התאו תאו, היינו שהתחווו לתאות, דע"י איכילת המן שהוא לחם אכירים לא התעוורו לתאות, ולכן רצוי בשער שיעורר תאות. וזה עיקר הפגם מה שרוצים בתאות, אך כאשר יהודוי משתוקן ומצפה שיפטר מתאות גשמיות, ותונן כוונתו כי גלי וידיוע לפניך יי' שאינוי רוזהנה וורך יציר' מגורה, ובאותן כזה לא ראה עמל בישראל, כי פגם התאחו הוא אם גם מחשבתו נפוגמה עם המעשה, אבל אם מחשבתו טהורה או לא ראה עמל בישראל, כי רק גוף נפגם ולא נשמו, וכל שאיפות חייו שיתהפקו כל התענוגים השפלים לאו תעתגע על ה.

ואת"כ אמר הן עם כלביה יקום וכארוי יתנשא, ופירושי, כשהן עומדים משוגות שחרית הן מוגברים כלביה וכארוי לחטוף את המצוות ללבוש טלית לקרוא את שם ולבגנית תפילין. והינו של אלאיירי כאן מעצם קיום המצוות אלא על אופון קיום המצוות, באיזו גבורה ושמחה עילאית ניגשים הם לקיים ממצוה. עצם קיום המצוות עדין אינו ה��ילת, אלא זה שמקיימין ממצוות ה' מתוך רצון ולב בשמתה ובגבורתו כלביה יקום וכארוי יתנשא. וכן לא ישכב עד יאכל טרף, שענינו כפריש"י, לא ישכב בלילה על מותו עד שהוא אווכל ומחייב כל מזוק הכא לטרפם, כייד קורא את שם עול מותו ומפקיד רוחו ביד המקומם, שתיאר בו איך יהודוי קם בבעור בגבורה ובגבורתו ואיך שוכב לישון בכח שמייה עילאית, שמוסדר נפשו רוחו ונשנתו פקדון להשי"ת והקב"ה שומר עליי ומצליל אותו מהמוניים הובאים לטרפם, שככל והמתקיים הילilit רצון ה' שננתאה והקב"ה גם קב לא תקנו גם ברך לא תברכנו, שזו הברכה שמלועלה ביותר לישראל, שתכלית הבראה מתקיים על הארצים להשי"ת הוא קונה בו את השהי"ת. וננאותה הקב"ה להיות לו דירה בתהותנים, לאו דווקא בדברים האסורים אלא אפילו בדברים המותרים, בעניינים החמורים והארציים התהותנים שבתהותנים, שהם קרוב יהודוי להשי"ת בבחינת דירה בתהותנים.

ישתה, שצ"ב מה שנקט בלשון יאכל טרף ודם חללים ישתה שהוא לשון חובי, והלא הכוונה רך על השמירה וה Hazelala הממוניים. אלא שמרומו בו מה שהירושי מגביה להשי"ת את כל העניינים הארציים, ומהעניינים השפילים ביותר עשווה את הדבר הקדוש והיקור, וזהו יאכל טרף ודם חללים ישתה, שהופך ארץ ציה וצלמות למקדור הכרכה.

ונכל בפטוק הן עם כלביה יקום וכארוי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף, ע"פ והובא בספרה"ק במש"כ בריש השולחן ערך יתגבר אליו לעמוד בבעור לעבודת בוראו, וכותב ע"ז הרמ"א, כשישים האדם אל לבו של מלך הגדול והקב"ה אשר מלא כל הארץ כבבו עומי ורוואה בעמושין מיד' גיעג' איליו היראה וההכנעה בפתח השהי"ת וכו', והוסיף עוד שגם בשכבות על משכבות ידע לפניו מי והוא שוכב. שמרומו בו שהנתני לקיים יתגבר אליו לעמוד ובבעור הוא שישים האדם אל לבו וכו', גם בשכבות על משכבות ידע לפניו מי הוא שוכב. וזה שאומרם כאן שכבד לקיים כלביה יקום וכארוי יתנשא, הדריך שליא ישכב עד יאכל טרף, שאם בשכבות על משכבות ידע לפניו מי הוא שוכב אז יכול להתגבר כארוי בבעור.

הנה כמו שקדושת ארץ ישראל מקדשת ארץ ישראל בעניינים הארציים, עד"ז מצינו גם בקדושת השבת, וכما אמר מרדכי הק' מוקוברין ז"ע, קדש ההי לכם שבת המלכה, הש"ק מקדשת את כל עניין שלכם. וכשה ביארכנו מאחו"ל רכבו במן, שבמנאכל שבת יש את קדושת המן, כשם שהמן היה לחם שבת, וכשהן מאכל קדוש שלא היה מעורר שום תאוורם בדור, אך מכך שבת הילכתם והקב"ה לחיותם והפרקתו של אותו רשותה למד מה היה בלבו ענייני לכם של. וקדושת השבת היא כמו"ד בינו ובין בני ישראל אות היא לעולם, אפילו בזמנן שאין ישראל על אדמתן אדמתן הקדוש, מקדשת קדושותם השבת את ישראל, ומגנינה קדושה בכל ענייני לך של יהוי.